

# Hakka Sunumum Gün Ve Gece

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Şubat 2017

---

Özgün bir yüklem olmayı arz ediyorum,  
Şeceresinde yalnızlığa mahal vermeyen bir belirteç;  
Yine sükûtun haznesinde  
Asla darmaduman olmayan yiğit bir med-cezir  
Ay'dan bağımsız bir kehanet;  
Yüksünmeden hayallerinden  
Gögün küpeştesinde hazin bir lehçe adeta  
Ve kıvrak tınısında asil bir özneyi şart koşan  
Bariz bir dilekçe.

Hakka sunumum gün ve gece,  
İndinde lepiska dileklerin,  
Sarmalında az da olsa neşenin,  
Tedirgin bir lisandan hallice  
Çalıp söylemeye ant içtiğim yitik bir şarkı yine,  
Gövdemi siper kıldığım  
O hain teyakkuzda  
Yeniden doğmayı arzuladığım  
Olsa da maruzatım,  
Susmaların gölgesinde,  
Reşit bir söylenceye teğet geçen.

Kurnasında yorgun bir telaffuz,  
Asılı kaldığım aşklara yüklediğim rahmeti  
Kovuşturan o rahlede  
Dokunaklı bir terennüm olsam keşke,  
Demeye yetmez iken gücüm,  
Boyunduruğunda sevdanın,  
Ölmelere doyamadığım...

Gönülsüz bir kelimim bu gece;  
Sığamazken hazneme,  
Boyutsuzluğuma rest geçen evrenin  
Kim bilir kaçınıcı mertebesinde  
Yok olmaya aday sair lehçe:

Andığım adların,  
Sarmalında hüznün huzmesinin,  
Yine yüklendiğim cezayı  
Görmezden gelse keşke Yaradan, demelere  
İtibar etmek mi yoksa tek gerekçem  
Yine bendinde aşk,  
Közünde ölüm,  
Suresinde nifak sokan zulme isyan okuduğum  
Diril bir gölge.

Adımı dahi unuttuğum,  
Aşka nazire eden bir beyitte uyutulduğum  
Sair imgeden müteşekkil bir yas'a  
Olur mu hiç itirazım?

Damsız bir kelim,  
Alabildiğine hazanı kucaklamak adına  
Yeryüzüne geliş amacım,  
Titrime yüklü bir rahmete toz konduramazken,  
Hecelerin yatağında  
İstirahata çekilmeyi meşk eylediğim  
Ömrü de peşkeş çekmişken hüznü,  
Teyit ettiğim mekânında aşkın  
En asil darbe iken yüreğin meşrebi.

Medet ummaksa neyin ikrarı?  
Yas tutmaksa, hayli oldu  
Geçen zamanı  
Mimlediğim bir isyanda canhıraş sayısız keramet,  
Varlığımı delalet verdiğim her selamda  
Bulamadığım o yanıt,  
Hele ki tek kişilik hücremde,  
Ölümüne sessizlik.

İnsan eti ağır mademki  
Yok say bedenimi,  
İflah olmaz ruhuma da kondur son bir rötuş,  
Saklanayım edindiğim tecrübeyle,  
İfa edeyim en azından yüreğin neşriyatını

Yetmedi sereyim gönlümce  
Yaşadığıma kani iken  
Akan her gözyaşımda.

Yorgun beyitlerin özlemi var;  
Tutanak addedilen  
Bir şiire gizlediğim ne çok terane;  
Yine dünün yongası bir hüzünde kenetlendiğim  
O bitimsiz kaygıların kırsalında döngünün  
Hangi kare ise yok sayıldığım kitli bir hücre...

Kanıksanası ne ola ki?  
Özlediklerime dair sayısız kelamı ardı ardına dizdiğim  
Üstelik gelmeyeceğini bile bile.